

Бай Тодоръ нищо не отговори. Навѣрно, не знаеше какво.

— Ами, наистина, по коя причина те уволниха? запита бай Милю Караорманова. Ужъ началникъ, пакъ и съ днешнитѣ . . .

— А бе, за какво? Когато искатъ да те уволнятъ, причини ще се намѣрятъ не една, а — хиляда! Партизанство и завистъ! . . . Ето какъ стои цѣлата работа: въ единъ изборъ за окръжни съвѣтници се уби единъ човѣкъ отъ противнитѣ де, отъ опозицията. Кой го уби? неизвѣстно. Ама кой виноватъ сега? Началникътъ! Окръжниятъ управителъ, да излѣзе чистъ, стоваря всичката вина върху мене. Управителътъ ти подшушне: „трѣбва да се избере еди-кой-си, отваряй си очитѣ, върши каквото знаешъ и както ти казва законътъ. Разбирашъ я? Всичко на писмо не може да се каже“ — па лѣгне и: „ти си отговоренъ за всичко!“ . . . Сега какво да правишъ? Ако не се избере еди-кой-си, трѣбва да си дадешъ оставката, догдѣ самото началство не ти я е дало, да се боришъ съ сухоѣжбината; да сплашишъ пѣкъ малко народа — ето що става. И тѣй злѣ, и тѣй злѣ! Сега никой не те погледва. До-ще врѣме пакъ да потрѣбвамъ нѣкога! . . .

— Може да те дадатъ подъ сждъ, издума ядно Черното.

Караормановъ изтрѣпна, но се прѣстори пакъ, че нищо не чу, и продължи:

— Пакъ, ако питашъ, да ти кажа истинската причина на уволнението ми: народниятъ прѣдставителъ бѣ падналъ по пеша на единъ бѣжанецъ турчинъ, да му купи воденицата. Позачухъ, че тапията ѝ не била редовна, та се намѣсихъ да узная, какъ стои работата. Прѣдставителътъ се ядоса страшно: прѣдполагалъ си е, навѣрно, че ще му нѣщо прѣча. Чункимъ малко други кории и пасбища е заграбилъ . . . И сума пара е плѣчкосалъ, за да дава прѣпорѣки до министритѣ. . . И службитѣ продава. Да назначи нѣкого на служба, взима му първата мѣсечина. На нѣкои взима и записъ. Пакъ и никакво задължение да не си далъ, смѣнешъ ли да се откажешъ отъ обѣщаното? Веръ, та куртулъ. Слѣдъ